

Az ige életet teremt

János 5,24-25

Húsvét u. 1. vasárnap

1953. április 12.

Amikor Jézus valami olyant mond, amit az embernek nehéz hittel elfogadni, de aminek elfogadása létérdek az ember számára, akkor rendszerint ünnepélyes formában közli tanítását s így vezeti be mondanivalóját: „Bizony, bizony mondom néktek.” A mai szent lecke két versből áll. Mindkettő így kezdődik: „Bizony, bizony mondom néktek”. Két ünnepélyes nyilatkozat áll tehát előttünk ma. Fontosságát még növeli az a körülmény is, hogy mindkettő ugyanarról szól: az ige életet teremtő hatalmáról. Figyeljünk fel reá úgy, ahogy elvárja tőlünk az Úr, mikor ilyen nagyon hangsúlyozottan mond valamit.

1. Az ige életet teremt a halott természetben

Tulajdonképpen az ige hozta az életet erre a világra. A teremtés történetének leírása szerint a pusztaság, kietlen, halott világ akkor mozdult meg, amikor megszólalt az Isten (I. Móz 1,2-3). A teremtés új-testamentumi leírása szerint is minden az ige által lett, mert őbenne volt az élet (Ján 1,1-4). Az ige azonban nemcsak kezdetben volt ilyen életet teremtő erő, hanem később is engedelmeskedett neki minden elem. Az Úr szavára kettényílt a Veres-tenger, s népe szárazon kelhetett át rajta. Ugyancsak az Úr szavára összezsugorodtak a hullámok, s maguk alá temették a Fáraó seregét. Az Úr szavára a Genezáret taván is elállt a szél, s lecsendesedett a tenger. Az Úr szavára a kánai menyegzőben borra vált a víz, a pusztában megsokasodott a kenyér. Az ige hatalmasabb, mint az anyag mozdulatlansága, a természeti törvény változhatatlansága. Az ige számára nincs megoldhatatlan életprobléma. Neki minden lehetséges.

Ez az ige öltött testet Krisztusban. Ez az ige jött benne közel hozzánk, a pártunkra állt, a miénk lett. Ezóta nincs az ember számára ok az aggodalmaskodásra. Istennek csak egy szavába került és kerül, hogy a legkilátástalanabb kérdéseinket is megoldja, s Krisztus értünk való feláldozása világosan mutatja, hogy Isten ezt az életet teremtő szót nem sajnálja tőlünk, bűnös emberektől. Ebben karácsony- nagypéntek és húsvét után kételkedni nemcsak esztelenség, hanem egyenesen sértés Istennel szemben. Így látod te is? Így szégyenled te is minden kishitűségedet és aggodalmaskodásodat?

2. Az ige életet teremt a halott emberek között is

Jézus ünnepélyes nyilatkozatában nem általában beszél az ige életet teremtő hatalmáról, hanem különösen azt emeli ki, hogy a halott emberek is hallják az Isten Fiának szavát és akik hallják, élnek.

Jairusék udvarán ott sütkérezik a napsütésben egy sápadtarcú kis leány. Boldogan mosolyog bele a napba. Csillogó szemmel pihen rajta édesapjának és édesanyjának tekintete, hiszen szemük szögletében ott húzódik meg még a könnycsepp, amit az elébb a ravatalon ráborulva sírtak el. A lányka fülében még mindig ott cseng az a két hatalmas szó, ami visszaparancsolta az életbe: Talítha kumi! Leányzó, kelj fel! Az ige életet teremtett benne.

Nain utcáján egymást átkarolva megy az édesanya a fiával. Az útszélen ott hever egy nyitott koporsó. Senki sem törődik már vele. A gyászmenetből vigadozó sokaság lett. Mindenki Jézusról beszél, akinek szavát a halottak is meghallják és élnek. A naini ifjú felett is elhangzott az ige és életet teremtett benne.

A bethániai temető csendjében elhangzott egy nagy kiáltás: Lázár, jöjj ki! Nem a testvért sirató árva észbontó sikoltása volt ez. Azt a halott nem hallotta volna meg. Jézus ajkán csendült fel. Az ige szólalt meg, s íme az oszladozó holttest megmozdult, s kijött a sírból. Az ige életet teremtett benne.

Ami Jézus földi életében csak háromszor történt meg, ami tehát ritka kivétel, vagyis jel volt, az egyszer mindenkivel megtörténő általános esemény lesz. Egyszer majd akkorát szól az ige, hogy minden halott meghallja. Elhunyt kedveseid is, akik előtted mentek a minden halandók útján s te magad is, aki követni fogod őket. Az ige akkor is életet fog teremteni és lesz viszontlátás. Ne feledd el azonban, hogy amikor az utolsó napon teremt a holtak birodalmában életet az ige, akkor háromféle viszontlátás lesz lehetséges. Lehet találkozni egymással az üdvözülők között. Lehet találkozni egymással az elkárhozók között. És lehet úgy, hogy az egyik az egyik, a másik a másik csoportban van. Lehet tehát találkozni a mennyben, lehet a pokolban és lehet úgy, hogy nagy közbevetetés lesz közöttünk. Mit teszel azért, hogy azokkal, akiket szeretsz, egykor az üdvösségre támaszthasson fel az életet teremtő ige?

3. Az ige életet teremt a lelki halottak között is

Nemcsak a temetőben vannak halottak. Vannak élő halottak is. A Sardis-beli gyülekezet angyalának azt üzeni az Úr: „Az a neved, hogy élsz és halott vagy” (Jel 3,1). A tékozló fiú is e világ szemében nagyon is „élt”, atyja mégis azt mondotta róla: „Az én fiam meghalt” (Luk 15,24). Ef 2,5-ben maga Pál apostol is úgy beszél az emberekről, magát is beleszámítva: „Meg voltunk halva a vétkek miatt”.

Jézus hangsúlyozottan mondja, hogy az ige ezek között a lelki, vagy élő halottakban is tud életet teremteni. Nem elégszik meg ugyanis azzal, hogy leszögezi, hogy az utolsó napon minden halott hallani fogja az Ő szavát, hanem rámutat arra, hogy ez az idő már most is vagy. Ez az ige legnagyobb csodája. A halott természetnek s a testileg halott embereknek nincs ellenállási joguk és képességük, ezek „vakon” kénytelenek engedelmessé válni az életet teremtő igének, az élő halottak azonban nem kényszeríthetők. Isten az embert erkölcsi lénynek teremtette, ami azzal jár, hogy az embernek, amíg él, választási szabadsága van. Választhatja az életet és a halált. Ellenállhat az ige életre hívó szövegének, s ráléphet az élet útjára. Kitoronthat a halál köteleiből, s fölére húzhatja halotti leplet, hogy ne hallja a költögető igét.

Hogy az ige fel tudja ébreszteni halálos álmából az embert, s munkálni tudja benne az új életet, az nemcsak elméleti igazság, hanem tapasztalat is. Péter lelki, vagy ahogy ma mondanánk, erkölcsi halott lett a Krisztustagadás éjszakáján. Mért is nem temetkezett be az eltűnés halotti leplébe? Mért nem bujdosott világga? Hogy volt képe megegyezni a tanítványok közé menni s a szemükbe nézni? Mi keresni valója volt még neki a húsvéti sírnál? Péter azért tudott újra életre kelni, mert azon a hajnalon a kakas kukorékolásában megszólalt az ige, eszébe jutott Péternek az, amit Jézus mondott előző este neki (Márk 14,72). Ez az ige teremtett a vámszedő Lévíből Máté tanítványt, a mennydörgő, indulatos és törtető Jánosból a szelídség, szeretet és alázat apostolát, a Krisztust üldöző Saulból a keresztyénség legnagyobb misszionáriusát, a samáriai rosszhírű nőből a samáriai ébredés megindítóját. Lehetne ezt a sort mai példákkal is folytatni. Akinek van szeme a látásra, ma is láthatja az ige életet teremtő hatalmát.

Lemondtál-e te már ellenállási jogodról? Feladtad-e már az igének való ellenszegüléset? Vagy még mindig a halál munkálkodik benned, s nem mentél át a halálból az életbe? Miért maradsz dohos sírban, amikor az élet napfényében sütkérezhetnél?

4. Az ige a hit által teremt új életet

Már az eddigiekből is világos, hogy az ige nem valami mechanikus erő. Csak a hívőben és a hit által teremt életet. Azt mondja az Úr: „Bizony... az életre” (24.v.). Az élet tehát csupán abban az aktusban, abban az esetben, abban az eseményben fogamzik meg, amikor a hirdetett és hallott ige az ember hitével párosul. Hogy ez közelebről mit jelent, arra maga Jézus utal, mikor ezt mondja: „nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre”. Hinni tehát annyit jelent, mint elfogadni az igét az Isten szavának, az Úr üzenetének, rólam való döntését a magam döntésének. Nem könnyű dolog ez, mert az ige döntése felőlem ez: Halott, elveszett és elkárhozott ember vagy. Az ige kétélű éles kardként üt sebet rajtunk. Ez az új élet szülési fájdalma, ami nélkül nincs új élet. Egyszer mindenkinek el kell ítéltetnie. Aki már e földön az ige hatása alatt elítéli önmagát, azt nem ítéli el majd ama nagy napon az ítélet Ura. Aki az ige megvilágosítása alapján már e földön átélte a kárhozat kínját: szomjúhozott az élő Isten után, de borzalommal látta bűneinek áthidalhatatlan szakadékát közte és Isten között, az ama nagy napon nem megy már a kárhozatra. Aki hisz, az túl van már az ítéleten, és a kárhozon, annak már örök élete van. Az eredeti szövegben a 24. versben a krízis szó áll. Bizony, ez egy nagy krízis. A krízis nehéz helyzet. Borotvaélen áll minden. A betegben ekkor dől el, hogy az élet győz-e vagy a halál. Lehet, hogy utána még jó ideig nyomnia kell az ágyat, de ha a krízis jól dől el, mégis győzött benne az élet.

Túl vagy-e te már ezen a lelki krízisen?

Egyszer mindenkinek meg kell majd hallania az igét, az Úr életet teremtő szavát, akár tetszik neki, akár nem. Eljő az idő, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát. Ne várj addig, mert akkor már késő lesz! Az alkalmas idő most vagy. Most szól az Úr. Most átalhív a halálból az életre. Ma, ha az Ő szavát hallod, meg ne keményítsd a szívedet! Néven szólít, mint rothadó életének sírverméből egykor Lázárt: Jöjj ki! Ne húzd föledre halotti lepledet, ne tekintsd okvetetlenkedő zavarónak az igét, hanem fogadd el hittel és jöjj ki a sírból! Ámen.